

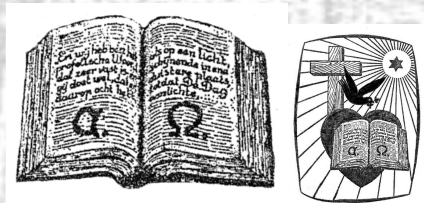
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: *“Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden (Joh. 10:9)*, dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswegen de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

Laten we opslaan en lezen Psalm 107:1-33. *“Looft de Here, want Hij is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid. Dat de verlost des Heren zo spreken, die Hij uit de macht van de tegenstander heeft verlost en uit de landen heeft verzameld, van het oosten en van het westen, van het noorden en van de zee. Er waren er, die dwaalden in de woestijn, op een eenzame weg, een stad ter woning vonden zij niet; hongerig waren zij, ja dorstig, hun ziel versmachtte in hen.*

Toen riepen zij tot de Here in hun benauwdheid, en Hij redde hen uit hun angsten; Hij deed hen treden op een effen weg om te gaan naar een stad ter woning. Dat zij de Here loven om zijn goedertierenheid en om zijn wonderen aan de mensenkinderen, omdat Hij de dorstende ziel heeft gelaafd en de hongerende ziel met het goede vervuld.

Er waren er, die in donkerheid en diepe duisternis zaten, gebonden in ellende en ijzer. Omdat zij de woorden Gods hadden weerstreefd en de raad des Allerhoogsten versmaad, had Hij hun hart door moeite vernederd; zij struikelden, en er was geen helper. Toen riepen zij tot de Here in hun benauwdheid, en Hij verloste hen uit hun angsten; Hij voerde hen uit donkerheid en diepe duisternis en verscheurde hun banden.

Dat zij de Here loven om zijn goedertierenheid en om zijn wonderen aan de mensenkinderen, omdat Hij koperen deuren heeft verbroken en ijzeren grendels verbrijzeld. Er waren dwazen, die wegens hun zondige wandel en wegens hun ongerechtigheden gepijnigd werden; hun ziel gruwde van elke spijs, zij waren de poorten des doods nabij. Toen riepen zij tot de Here in hun benauwdheid en Hij verloste hen uit hun angsten; Hij zond zijn woord, Hij genas hen en deed hen aan de groeve ontkomen.

Dat zij de Here loven om zijn goedertierenheid en om zijn wonderen aan de mensenkinderen; dat zij lofoffers offeren en zijn werken met gejubel vertellen. Er waren er, die met schepen de zee bevoeren, die handel dreven op de grote wateren. Zij zagen de werken des Heren en zijn wonderen in de diepte. Hij sprak en deed een stormwind opsteken, die haar golven omhoog hief; zij rezen ten hemel, zonken neer in de waterdiepten, hun ziel verging van ellende; zij tuimelden en wankelden als een beschonkene, al hun wijsheid werd verslonden.

Toen riepen zij tot de Here in hun benauwdheid, en Hij voerde hen uit hun angsten; Hij maakte de storm tot een zacht suizen, zodat de golven stil werden. Zij verheugden zich, omdat die tot rust kwamen, en Hij leidde hen naar de haven van hun begeerte. Dat zij de Here loven om zijn goedertierenheid en om zijn wonderen aan de mensenkinderen; dat zij Hem verhogen in de gemeente des volks, en Hem loven in de raad der oudsten. Hij maakt stromen tot een woestijn en waterbronnen tot een dorstig land”.

Boven deze Psalm staat hier in mijn Bijbel: *“God redt uit alle nood”* en dat is een heerlijke waarheid, maar het is wat onvolledig, want die God, die uit alle nood redt, die brengt er ons ook wel eens in. Dan moet ik zo denken aan de woorden van de profeet Hosea, dat ook straks Israël zal uitroepen, als het tot bekering komt in Hosea 6:1. *“Komt, laat ons wederkeren tot de Here! Want Hij heeft verscheurd, en zal ons helen; Hij heeft geslagen, en zal ons verbinden”.*

Hij is die God, die eerst verscheurt en dat is Zijn liefde en Zijn wijsheid, omdat we zonder die verscheuring nooit tot het echte leven zouden zijn gekomen, dan zouden we verhard gebleven zijn. Want Hij die verscheurde zal ons helen. Hij zal ons helen en het verdere, ja *“Hij heeft geslagen”*, het is die God, die wel eens slaat.

Deze kant van het evangelie horen we vandaag weinig, het is altijd: de God, die geneest; maar het is ook wel de God, die ziek maakt, Die ons slaat. Dat horen we vandaag weinig!

Hij slaat niet zo maar, maar Hij slaat tot ons heil, omdat we anders krom en verdraaid zouden blijven. Hij heeft geslagen en zal ons verbinden en dan zegt Israël: *“Hij zal ons na twee dagen doen herleven”*. Ja, Israël blijft twee dagen geslagen en op de derde dag zal het leven; dit is het duizend jarige rijk . (2000 jaar blijft Israël geslagen)

Maar we willen zien wat Psalm 107 ons te zeggen heeft. Ik vind hier allereerst een heerlijk beeld voor al Gods kinderen. Ik zou de eerste drie verzen “de prelude” willen noemen, de heerlijke inleiding, want het

gaat er om, dat we toch God zullen gaan loven en prijzen en groot maken, ook als Hij ons slaat, wat nodig is om te komen op de plaats, waar we wezen moeten. De eerste drie verzen: "Loof de Heer, want Hij is goed", ja, goed, ook als het gaat in een diepte, in een dal van duisternis.

Want *"Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid"*. En nu staat er, *"dat de verlost van de Heer zo spreken"*. God wil, dat Zijn verlost en als zij nog niet zo spreken, dan zijn zij nog geen verlost en daar bedoel ik mee, dat ze dan geen kind van God zijn. Natuurlijk kunnen zij een kind van God zijn, ze kunnen Hem aangenomen hebben, want zoveel Hem aangenomen hebben, zullen kinderen Gods worden.

Ze zijn het ook, maar ze zijn nog niet verlost en vandaag zien we zoveel van deze. Ze hebben de Heer wel aangenomen, ze zijn wel tot een persoonlijke overgave en bekering gekomen, maar ze zijn nog geen verlost.

De Heer zegt: als je verlost bent, dan kan je de Heer werkelijk prijzen voor alles: *"dat de verlost van de Heer zo spreken, die Hij uit de macht van de tegenstander heeft verlost"*. De vijand, die onze ziel gevangen hield, *"en uit de landen heeft verzameld"*.

Zien we hier niet het heerlijke beeld van de Gemeente, de ecclesia, de vergadering van de uitgeroepen, die Hij eruit geroepen heeft en die Hij *"uit de landen heeft verzameld, van het Oosten en van het Westen en van het Noorden en van de zee"*.

Dit is eigenlijk de inleiding tot die heerlijke Psalm en nu krijgen er het eerste gedeelte. Daar behoren we allemaal toe, als we kinderen van God zijn. Vers 4: *"Er waren er, die dwaalden in de woestijn, op een eenzame weg, een stad ter woning vonden ze niet, hongerig waren zij, ja dorstig, hun ziel versmachtte in hen"*.

Is het eigenlijk zo niet ook met ons gegaan? Waren we niet allen als dwalende en heerlijk als deze wereld voor je een woestijn gaat worden. Het is erg, als deze wereld voor je een paradijs blijft als je, je hier thuis voelt; maar wat wordt het een zegen, al moet het dan door tegenslagen en ellende, als deze wereld voor je een woestijn gaat worden.

Wat is het ook heerlijk, vooral als je te midden van een groot huisgezin, een grote familie, te midden van veel vrienden en bekenden, enz., eenzaam gaat worden. Hebt u dat gekend in Uw leven? We blijven eenzaam in zekere zin. Dat is goed, dan zijn we tenminste geen kuddedieren, dan lopen we elkaar niet maar na; maar als je eenzaam wordt, dan kun je werkelijk de Heer vinden. *"een stad ter woning vonden zij niet"*, d.w.z. een stad, een plaats van rust.

Heerlijk, als je hier je een vreemdeling gaat voelen, als je de rust, waar je naar verlangt, niet kan vinden. *"Een stad ter woning vonden zij niet, hongerig waren zij, ja dorstig, hun ziel versmachtte in hen. Toen roepen zij tot de Heer in hun benauwdheid en Hij redde hen uit hun angsten; Hij deed hen treden op een effen weg"*. Kwamen we toen niet op een weg, de heerlijke weg, die ons voorgesteld wordt door het evangelie, Jezus Christus, om in te gaan naar een stad ter woning. Zijn we geen pelgrims nu? Pelgrims op de weg naar het hemelse Jeruzalem?

"Hij deed hen treden op een effen weg om in te gaan naar een stad ter woning", en dan komt het: *"dat zij de Heer loven om zijn goedertierenheid en om zijn wonderen aan de mensenkinderen"*. Want wij zochten de Heer niet, maar de Heer zocht ons. Is het niet waar?

We hadden Hem niet lief, maar Hij had ons lief. We hebben Hem lief, omdat Hij ons heeft lief gehad. We zullen *"de Heer loven om Zijn goedertierenheid en om zijn wonderen aan de mensenkinderen, omdat Hij de dorstige ziel heeft gelaafd en de hongerende ziel met het goede vervuld"*.

Dat kan alleen, als we gesmaakt hebben, dat God goedertieren is, zoals de Psalmist het ergens zegt: *"Proeft en smaakt, dat God goed is"*. Dat moet je proeven en smaken. Als je ziel verzadigd wordt met het goede en dat is, waarvan Jezus zegt: *"Mijn vlees is waarlijk spijs en Mijn bloed is waarlijk drank"*.

Maar, als Hij ook de dorstende ziel heeft gelaafd, dan worden we pas een echt verlost. We weten verlost te zijn door het bloed van Jezus Christus en onze ziel is gelaafd, want Hij doopte ons met Zijn Heilige Geest. Hij vervulde ons met Zijn Heilige Geest.

Maar nu moeten we eerst gekomen zijn, waar die andere Psalm van spreekt: *"Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, zo schreeuwt mijn ziel naar God"*. Dat is een echt verlangen naar de doop van de Heilige Geest. Je ziet vandaag, dat velen wel gedoopt willen worden met de Heilige Geest, om dat ook eens te beleven, om in tongen te kunnen spreken en om gaven te hebben, maar dat is helemaal niet Bijbels!

Bijbels is, dat mijn ziel schreeuwt naar God, het gaat om Hem. Een hert, dat schreeuwt naar de waterstromen, heeft nergens anders meer interesse voor; het is voor hem een levenskwestie geworden.

Hij moet water hebben, anders sterft hij, al het andere kan hem niets schelen, hij schreeuwt naar die waterstromen, hij moet het hebben. Dit is, als onze ziel aangeraakt is door God, als we iets gesmaakt hebben, dat Jezus Christus goed is.

Wonderbaar is, dat we dan pas onze eigen ellende en armoede gaan zien en dat Hij het waarachtige leven is. "Heer, ik kan niet meer buiten u, U bent mijn leven geworden en het is een levenskwestie, dat mijn ziel vervuld wordt met U. Buiten U, naast U is geen leven, ook niet dichtbij U, in U; U bent de bron!"

Dan gaat het helemaal niet erom: ik wil in tongen spreken of ik wil dit of dat, maar het gaat om Hem, dat mijn ziel en geest en ook mijn lichaam vervuld wordt met het waarachtige leven van Hem, die het leven is, die Zijn leven gaf op Golgotha's kruis.

Daar gaat het om, dat ik vol zal worden van Zijn Leven, liefde en kracht. "Heer, zonder U kan ik niets", en dan komt er een loflied op onze lippen en niet alleen op onze lippen, maar het stijgt op uit onze harten.

Zo was ik dorstende naar God, toen ik zocht naar de doop met de Heilige Geest. Ik vroeg de Heer niet om tongen, maar ik had een dorst naar mijn Heiland. Ik wilde a.h.w. in Hem geheel ondergaan, in Hem verzonken zijn. Ik heb eens een broeder horen roepen en hij bad heel eenvoudig: "Heer, laat mij sterven aan Uw liefde".

Dat is dorsten naar de doop van de Heilige Geest. Dat kwam echt uit zijn hart en als je zo verlangt, dan ga je onder in Hem, je wordt ondergedompeld in Zijn liefde, in Zijn kracht, in Zijn leven en dan gaat je mond Hem vanzelf loven en prijzen. Daarom zegt vers 8: *"Dat zij de Heer loven om zijn goedertierenheid en om zijn wonderen aan de mensenkinderen, omdat Hij de dorstende ziel heeft gelaafd en de hongerende ziel met het goede vervuld"*.

Is dat niet zo voor al Gods volk, voor de Gemeente? Dit krijgt ook straks nog een heerlijke eindvervulling in Israël, want Israël wordt ook vanuit het Oosten en Westen en van overal verzameld, de verstrooiden van Israël komen in hun land. Daar zullen ze straks in de Grote Verdrukking komen en als Jezus met Zijn Gemeente op de aarde komt en Israël zal zien in Wie zij gestoken hebben, dan zullen ze over Hem rouw bedrijven en dan zal ook over hen de Geest der genade en der gebeden uitgestort worden, zoals de profeten gesproken hebben.

Maar Israël moet dus verhard blijven naar het raadsplan van God, totdat de Gemeente voltallig en opgenomen is. Daarom zullen we des te meer voor Israël bidden, want door hun verharding is het heil tot ons gekomen. Laten we God in het bijzonder danken daarvoor en Israël dragen in zijn nood. Ze zijn verblind geworden en verhard om onzentwil.

Nu komt de volgende groep van vers 10-16. Het zijn kinderen Gods, maar ze zijn in iets ongehoorzaam geweest. Er staat: *"Er waren er, die in donkerheid en diepe duisternis zaten, gebonden in ellende en ijzer"*. Waarvoor? *"Omdat zij de woorden Gods hadden weerstreefd en de raad van de Allerhoogste versmaad, had Hij hun hart door moeite vernederd; zij struikelden en er was geen helper"*.

Dit is een groep mensen, tot wie het Woord van God gekomen is, die de boodschap van de Heer kennen en beluisterd hebben, maar ze hebben die woorden weerstreefd, ze zijn niet gehoorzaam geworden en ze hebben de raad van de Allerhoogste gesmaad. Wat is er met hen gebeurd?

Ook dat is weer uiteindelijk die grote liefde en wijsheid van God, ook in Zijn straffen. Omdat zij zich verhardden, heeft Hij hun hart door moeite vernederd en hen overgegeven, zodat zij in donkerheid en diepe duisternis kwamen en zij werden gebonden in ellende en ijzer. Ze werden overgegeven aan bepaalde machten der duisternis en hier moeten we op letten.

Men denkt vandaag, dat wij, als Gemeente en in het bijzonder als dienstknechten Gods, bij iedereen maar de duivelen er uit te werpen, maar dat is niet waar. We moeten leren om in alles eerst de Heer te vragen, wat de oorzaak van die gebondenheid is. Ik ben overtuigd, dat de zending, die naar de heidenen gaat, die niets van het Woord weten, dat de Heer daar bijzonder mee werkt met wonderen en tekenen en krachten en daar ook de duivelen uitwerpt. Voor die geldt dit niet en dan is de opdracht natuurlijk: werp de duivelen eruit, opdat zij het Licht van het evangelie van Jezus Christus mogen gaan zien en ontwaren.

Maar wij, die hier in de landen wonen, waar het Woord van God al zovele eeuwen lang gepredikt is geworden in de kerken en door de radio en T.V. en door Schrift verspreiding, misschien wel iedere Zondag onder de prediking zitten en dan nog die woorden weerstreven, niet gehoorzaam zijn, niet doen, wat dat Woord zegt.

Dan geeft God deze mensen over in donkerheid en duisternis en dan laat Hij juist toe, dat is Zijn raadsbesluit, dat machten der duisternis hen gevangen nemen en tot gebonden mensen maken, opdat zij in een bepaalde nood, in ellende gaan komen. Dit moeten we gaan leren onderscheiden. Men denkt vaak als er gebonden mensen komen, dat men dan direct de duivelen moet uitwerpen.

Als we n.l. zonden van onreinheid doen, als we zonden doen van hoererij, zegt het Woord; die schendt de Tempel van God en God zegt, die zal Ik schenden. Als men daar mee doorgaat, dan stuurt God zelf onreine geesten en machten, opdat men daaronder komt te zitten, totdat het benauwd wordt, daar men zo niet heeft willen breken met de zonde, is dat duidelijk?

Het gaat niet alleen over die zonde, maar ook over andere zonden. Als we als kinderen Gods ons verhardden in bepaalde zonden, dan worden we, noem het dan in moderne termen, overspannen en zenuwziek en dat laat de Heer toe.

Dat is niet van de duivel, dat is van God! Die duivel moet er niet uitgeworpen worden, maar ze moeten in nood komen. U kent dat Woord toch wel uit 1 Cor. 3:16-17. *"Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!"*

Zoals God ook de zichtbare tempel in Jeruzalem overgaf in de handen van Nebucadnezar en liet schenden, zo doet God het nog veel meer aan ons lichaam, want het gaat Hem om Zijn eeuwige Tempel. Maar denk erom, God doet dit tot redding. We vinden er ook een voorbeeld van in 1 Cor. 5:4-5, dan zegt Paulus: *"Wanneer wij vergaderd zijn, gij en mijn geest met de kracht van onze Here Jezus, leveren wij in de naam van de Here Jezus die man aan de satan over tot verderf van zijn vlees, opdat zijn geest behouden worde in de dag des Heren"*.

Hier gaat Paulus niet in de naam des Heren uitwerpen, maar hij gaat in de Naam des Heren hem overgeven. Wij hebben niet iets te doen. Men gaat altijd een schema maken, maar God werkt niet volgens een schema. We hebben in diepe afhankelijkheid, als dienstknechten aan onze Heer te vragen: "Heer, hoe is het in dit geval en hoe wilt U in deze situatie handelen". Dat is bij elk geval weer anders. We moeten diep afhankelijk worden van de Heer.

Als wij iets gaan doen, dan lopen we de Heer dikwijls in de weg. Wat is nu de raad van de Heer over deze ziel? Paulus zegt: "die man moet je niet bevrijden, die man moet er juist onder, opdat zijn vlees verdorven en zijn ziel behouden wordt".

Zulke gevallen zijn er meer, maar daar de gemeente van vandaag niet meer op haar plaats is en dat niet meer weet en de apostelen er niet meer zijn, daarom gaat toch de Heer wel door! Als men het weerstreven van God opgeeft en men tot gehoorzaamheid gaat komen, dan wordt men weer vrij en behoeft er helemaal geen duivel uitgeworpen te worden.

Sommigen denken, wat is nu het verschil of je door een hond gebeten wordt of door een wolf. Maar daarin is een groot verschil. Als ik geen kind van God ben, als ik van de wereld ben, dan ben ik in de macht van de wolf, van de duivel, die ons verscheurt en verblindt.

Maar zo gauw, als ik bij Jezus gekomen ben, dan ben ik een schaap van Zijn kudde, maar dan is de wolf de herdershond geworden. Jezus gebruikt de duivel als herdershond en ook alle demonen, want die zijn aan Hem onderworpen. Jezus laat toe, dat de duivel dat doet; dat is goed, want zo komt u dan dicht bij Hem. Hij zorgt er wel voor, dat Zijn hond Zijn schaap niet verscheurt, maar wel een knauw geeft, zodat het schaap dicht bij de herder komt.

Dat is het grote verschil. Zo gauw wij Jezus aangenomen hebben, is de duivel onze herdershond, die moet ons dienen. We worden door die herdershond dicht bij de Herder gebracht.

Nu gaan we weer naar Psalm 107. Gaat u het begrijpen? Vers 10: *"er waren er, die in donkerheid en diepe duisternis zaten. Ze waren gebonden in ellende en ijzer, omdat ze de woorden Gods hadden weerstreefd en de raad van de Allerhoogste versmaad"*.

We wonen hier in "Christelijk" Nederland. Het is goedkoop en makkelijk, dat, als we ongehoorzaam blijven aan de Heer en het vlees maar dienen en we daardoor onder machten komen te zitten, om die machten er maar even uit te werpen.

Maar ze zijn dan er wel even uit, maar ze komen echter zevenvoudig terug, dat is zeker. Dat is niet de weg, als zij het Woord kennen, moeten zij zich buigen en gehoorzaam worden. Maar voor degenen die het Woord niet kennen is het anders. Al is Nederland nog zo "christelijk", er zijn duizenden, die het Evangelie niet kennen.

Maar let op de liefde van de Heer; *"had Hij hun hart door moeite vernederd; zij struikelden, en er was geen helper. Toen riepen zij tot de Heer"*. Daar wil de Heer hen hebben in hun benauwdheid: *"Hij is getrouw en Hij verlost hen uit hun angsten; Hij voerde hen uit donkerheid en diepe duisternis en verscheurde hun banden"*.

Ziet u het, Hij deed het en al de macht van de boze werd ogenblikkelijk verbroken. Nu moeten we de Heer gaan loven om Zijn goedertierenheid en om Zijn wonderen aan de mensenkinderen, omdat Hij koperen deuren heeft verbroken en ijzeren grendels heeft verbrijzeld. Dat is heerlijk!

Nu komt de derde groep. Hier hebben we een groep van zieken. Nu zeggen we tegenwoordig direct: ze zijn ziek, dus moet je de ouderlingen gaan roepen, die je zalven en dan ben je genezen en als je dan niet geneest, ja, dan heb je geen geloof. Maar dat is niet waar.

Het woord van God leert ons wat anders. Er staat: *"Er waren dwazen"*. Dit gaat allemaal over gelovigen. Ik ben overtuigd, dat, als een zendeling in de heidenwereld werkt, God almachtig mee werkt en zieken geneest, zelfs doden opwekt.

Maar hier gaat het om hen, die de weg van de Heer wel kennen. Er staat: *"Er waren dwazen, die wegens hun zondige wandel, (hoort u het, ze zijn christenen, maar hun wandel is een zondige wandel, ze leven tot oneer van hun hemelse Vader) en wegens hun ongerechtigheden gepijnigd werden; hun ziel gruwde van elke spijs, ze waren de poort van de dood nabij. Toen riepen zij tot de Heer in hun benauwdheid, en Hij verlost hen uit hun angsten; Hij zond zijn Woord. Hij genas hen"*.

Hier moeten niet direct de handen opgelegd worden, geen sprake van. Als de Heer Zijn dienstknechten zendt, daar waar het evangelie onbekend is, dan worden ze ook aangedaan met bepaalde geesteskrachten en dan hebben ze ook gaven om gezond te maken, om arme zielen niet alleen te

genezen, maar opdat aan hen openbaar wordt, de opstanding kracht van de levende Heer, dat Jezus een levende God is. Maar dat heeft de Heer hier niet te doen, als we weten, dat Jezus leeft, want het gaat hier om gelovigen, die belijden, dat Jezus is opgestaan. Neen, maar wat moet hier gebeuren? Hij zendt Zijn Woord en genas hen en daarom zegt Jacobus: *"Roept de ouderlingen der Gemeente"*, niet om de handen op te leggen, maar daar moet een zielzorgelijk gesprek plaats vinden: er staat: *"Belijdt elkander de zonden"*.

Men kent het Woord niet, als men ouderlingen gaat roepen, dan zijn er veel zielen (meestal dezelfde), die altijd weer naar voren komen, om voor hen te laten bidden. Maar dat is niet de weg van de Heer. Er staat de eigen ouderling der gemeente, daar bedoelt de Heer mee van de plaatselijke gemeente, ouderlingen, die je kennen en weten, dat je tot hetzelfde geestelijk gezin behoort.

Er moet wat uitgesproken worden, daarom staat er ook ouderlingen. Er moet een zielzorgelijk gesprek gevoerd worden, er moet wat opgeruimd worden. Dan wordt het Woord, dat zij ontvangen en waaraan zij gehoorzamen voor hen kracht en genezing. Het is zo simpel eenvoudig.

Kijk maar, wat Jac. 5:14 zegt: *"Is er iemand bij u ziek (hij bedoelt in eigen kring)? Laat Hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen"* (dat zijn de opzieners van diezelfde kring, die weten, wat er in de weg kan staan en waarin deze ziel niet goed wandelt, die zielzorg aan hem kunnen doen)

Dat is de zaak, waar het om gaat: opdat zij over hem een gebed uitspreken en hem met olie zalven in de Naam des Heren. Het gelovig gebed zal de zieke gezond maken en de Heer zal hem oprichten. En als hij zonden heeft gedaan, zal hem vergiffenis geschonken worden. Belijdt daarom elkander uw zonden en bidt voor elkander, opdat gij genezing ontvangt. Dat is zo belangrijk.

Het wordt dikwijls gezien, dat de meeste op bepaalde dingen vast zaten en dat het eerst tot klaarheid moest gebracht worden, en als de ziel dan door het Woord tot klaarheid kwam, er op dat moment dan ook genezing in trad.

Meer, er wordt ook gezien, dat de Heer wel eens duidelijk maakte, dat het Zijn bedoeling was met Zijn kind, om het thuis te halen en het dus niet meer zou genezen. Daarom zegt de Heer, dat zij de ouderlingen moeten roepen, opdat Gods Geest deze dienstknechten kan gaan openbaren, wat de wil en bedoeling van God is.

Als er twee of drie echte ouderlingen zijn, gezalft en vervuld met de Heilige Geest, dan ontvangen die, hetzij door gebed of door ingeving de overtuiging, wat de weg is.

We lezen verder: *"En deed hen aan de groeve ontkomen"* en in vers 22: *"dat zij lofoffers offeren en Zijn werken met jubel vertellen"*. Hier moeten zij met gejubel getuigen, dat staat er hier speciaal bij, bij de anderen niet.

Nu krijgen we nog een vierde groep en die vind ik de voornaamste, want daar zijn we als dienstknechten heel direct bij betrokken.

Ps. 107:23-32. *"Er waren er, die met schepen de zee bevoeren, die handel dreven op de grote wateren. Zij zagen de werken des Heren en zijn wonderen in de diepte. Hij sprak en deed een stormwind opsteken, die haar golven omhoog hief; zij rezen ten hemel, zonken neer in de waterdiepten, hun ziel verging van ellende; zij tuimelden en wankelden als een beschonkene, al hun wijsheid werd verslonden. Toen riepen zij tot de Here in hun benauwdheid, en Hij voerde hen uit hun angsten; Hij maakte de storm tot een zacht suizen, zodat de golven stil werden. Zij verheugden zich, omdat die tot rust kwamen, en Hij leidde hen naar de haven van hun begeerte. Dat zij de Here loven om zijn goedertierenheid en om zijn wonderen aan de mensenkinderen; dat zij Hem verhogen in de gemeente des volks, en Hem loven in de raad der oudsten.*

In de twee voorgaande groepen hebben we gezien, hoe belangrijk het is, dat er goede zielzorgers zijn. Goede voorgangers, geroepen dienstknechten, die de Heer kan gebruiken voor Zijn kudde.

Hoe belangrijk is dat en daarom komen die nu aan de beurt. We zouden zo oppervlakkig zeggen, hier wordt de zeeman meer bedoelt. Vers 23: *"Er waren er, die met schepen de zee bevoeren"*. De zee heeft in de Bijbel veelal de betekenis van de volkerenmassa en de scheepjes, die er op varen, zijn de scheepjes van het evangelie.

Het zijn de gemeenten en zij drijven handel op de grote wateren. Moeten wij geen handel drijven? *"Drijf handel"* zegt Jezus, *"totdat Ik kom"*. Het gaat hier om de dienstknechten, hoort u maar. Vers 24: *"Zij zagen de werken des Heren en zijn wonderen in de diepte"*.

Natuurlijk, daarvoor zijn ze dienstknechten. Als zij de werken des Heren nog niet zouden zien en als zij de wonderen niet zouden verstaan, dan zouden het geen dienstknechten zijn. De echte dienstknechten moet Hij wel eens in grote nood brengen. Vers 25: *"Hij sprak en deed een stormwind opsteken, die haar golven omhoog hief; zij rezen ten hemel, zonken neer in waterdiepten, hun ziel verging van ellende"*.

Ze zeiden: *"niemand behoeft ziek te zijn"*, maar velen van hen waren wel ziek. Ze hadden prachtige getuigenis, maar thuis deugde de zaak niet, een rommel was het dikwijls, of een slecht huwelijk. Maar prijs de Heer, Hij had er een bedoeling mee, hoor maar. Vers 27: *"Al hun wijsheid werd verslonden"*.

God wil, dat we alles van onszelf verliezen. Maar de Heer wil een dienstknecht, die gestorven is aan zichzelf, er moet geen eigen wijsheid over blijven. Nu, de Heer neemt het dan ook af. Eigen inzicht in de Bijbel wordt weggenomen. Want als God dat niet gedaan had, blijft men in eigen kracht op die weg voortgaan, in een eigen ijver (we weten het immers zo goed, het staat toch geschreven, ziek zijn hoeft niet meer, Jezus heeft alle ziekten gedragen, de duivel hoeft er niet meer te zijn, we werpen hem eruit in Jezus naam, we weten het zo goed).

Maar dan hoop ik, als we het zo goed weten, dat we dan op een scheepje komen, dat flink in de storm gaat komen. Hier staat, dat de Heer ging spreken en een stormwind deed opsteken, die haar golven omhoog hief; ze rezen ten hemel en zonken in de waterdiepten, hun ziel verging van ellende. Hoort u het mannen, die de leiding hebben en zo worden ze op de Bijbelschool van de Heer gebracht, op de Bijbelschool van de praktijk van het leven.

"Toen riepen ze tot de Heer in hun benauwdheid en Hij voerde hen uit hun angsten; Hij maakte de storm tot een zacht suizen, zodat de golven stil werden. Ze verheugden zich, omdat er rust kwam". De Heer nam die storm weg, maar die storm werd een zacht suizen en in dat suizen konden ze de stem van de Heer horen. En nu komt het: *"Hij leidde hen naar de haven van hun begeerte"*. Nu kan Hij ons gebruiken naar het doel.

"Dat zij de Heer loven om zijn goedertierenheid en om Zijn wonderen aan de mensenkinderen", want wat moeten ze nu gaan doen? *"Dat zij Hem verhogen in de gemeente des volks"*. Nu komen ze niet in eigen kracht, niet in eigen vuur, niet in eigen wetenschap, niet in eigen ijver, maar *"dat zij Hem verhogen in de gemeente des volks"* ja, nu kan God Zich in hen verheerlijken. *"Hem loven in de raad der oudsten"*, dat worden echte apostelen, evangelisten, echte leraars, zielzorgers, herders, die de oudsten zelfs kunnen leren.

Daar gaan we mee besluiten en nu mogen we de Heer eigenlijk wel bidden: "Heer, geef zo'n flinke storm maar over al uw voorgangers, ook in ons land, dat hun ziel goed van ellende vergaat en dat zij gaan wankelen en tuimelen: Heer, opdat al hun eigen wijsheid verslonden wordt en dan kunt U ook in ons land klaar komen om ze te brengen in de haven van hun begeerte.

Dan kan er een echte opwekking komen, een echte doorbraak, een echte heiliging en verlossing van Uw volk. Dan krijgen we weer leraars, weer apostelen. Het gaat niet langs een eenvoudige weg, het gaat langs de weg van de Heer. Zullen we daarvoor Hem danken en prijzen.

Amen.